

1986 Indianengemeenschap Santiago de Pupuja (Peru), Bondgenoten onderweg

De schilderijen op de doek van een arme Indianengemeenschap uit Peru bieden een geloofwaardige en authentieke boodschap voor geloofsgenoten in het verre Europa.

Ze roepen ons op over de vraag na te denken: 'wat betekent het voor ons om als volk van God onderweg te zijn?' Vandaar de titel: Bondgenoten onderweg.

De belangrijkste symbolen op het doek zijn voeten. De mensen van Santiago de Pupuja duiden daarmee hun onderweg zijn als geloofsgemeenschap aan.

Het symbool van de handen duidt op verbondenheid en onderlinge solidariteit.

Ze kijken met de ogen van de Bijbel naar de wereld: om daarin nieuwe dingen te ontdekken en om die wereld te begrijpen. Ieder tafereel bevat een verwijzing naar een Bijbelverhaal.

De hongerdoek Bondgenoten onderweg is geschilderd door vrouwen en mannen uit Santiago de Pupuja, een dorp in het gebied Alto Plano in het zuiden van Peru.

De inwoners van Santiago de Pupuja kenden in de jaren voorafgaande aan het schilderen moeilijke tijden door periodes van droogte, gevolgd door overstromingen. Desondanks bleven zij geloven in God en in een betere toekomst. De schilderijen van de arme boerengemeenschap zijn door hun eenvoudige techniek een oprechte en geloofwaardige boodschap aan geloofsgenoten in Europa.

de gemeenschap als vruchtdragende boom	verleidingen	Christus als berghut
de hoop van Pasen	de Exodusgemeenschap	God zegt ja tegen de armen
de kracht van het lijden		de verloren gemeenschap

Linksboven begint het verhaal van de boeren. Met de klok mee volgen daarna andere taferelen uit het leven van de boeren, die gekoppeld worden aan verschillende Bijbelverhalen, die tijdens de Vastentijd worden gelezen in het zogenaamde C-jaar. Het verhaal eindigt niet in het midden, maar midden links: het nieuwe Jeruzalem. Het grootste fragment –met de voet en de Christusfiguur- trekt op het oog de meeste aandacht, maar is dus niet het centrale tafereel van het doek.

De vrouwen en mannen uit Santiago de Pupuja hebben de doek geschilderd tijdens een aantal bezinningsdagen over wat vasten kan inhouden. Wellicht een uitnodiging aan ons om ons in deze vastentijd te bezinnen wat ons in ons leven drijft en wat onze waarden zijn. Hoe gaan we om met onszelf, met onze medemensen en met de wereld, waarin we leven?

Detailinformatie

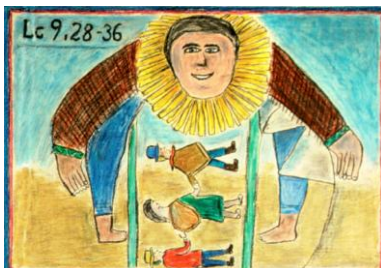
De gemeenschap als vruchtdragende boom

De basissamenleving wordt voorgesteld als de vruchtdragende vijgenboom. De boeren laten op het kostuum van de man zien waar het om draait: het bouwen van een gemeenschapshuis, het slaan van waterputten, het aanplanten van bomen, gelijkwaardige samenwerking van mannen en vrouwen.

Verleidingen

De man met de twee gezichten palmt aan de ene kant –rechts- mensen in met materiële zaken. Maar aan de andere kant –links- neemt hij hen ook hun vrijheid af.

Christus als berghut

Jezus wordt voorgesteld als een veilige schuilplaats. Zijn armen vormen het dak. Zijn voeten de muren. Alle mensen zijn welkom.

God zegt ja tegen de armen

Mozes knielt bij het brandende braambos vol ontzag voor God. Zijn sandalen en staf liggen op de grond.

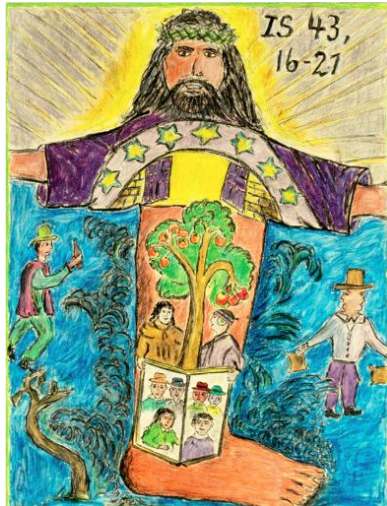
Dit zelfde vuur draagt het volk onderweg met zich mee: het vuur bovenaan de voet. Opnieuw zijn de vruchten van de gemeenschap in de voet geschilderd: huis, boek, plant, man en vrouw, hand.

De verloren gemeenschap

Door vast te houden aan het materiële blijven mensen leven in onvrijheid.

De in doeken gewikkelde liggende kinderen zijn een symbool van de onmacht en onwil om te kiezen voor vrijheid.

De Exodusgemeenschap

De boeren identificeren zich met de Joodse uittocht uit Egypte door de Rode Zee.

Ze trekken als gemeenschap bevrijd en gered door de donkere zee, symbool van hun noodsituatie.

In het water laten ze de dode samenleving achter:

de man met de twee gezichten, de alcoholist, de dode boom.

De deuren op de borst van Jezus staan open.

De kracht van het lijden

De nood van de boeren is geschilderd op het kruis:

de lege kruik –honger-,

de zware vracht op de rug -armoede-,

de angst op het gezicht -schreeuw om gerechtigheid-.

De voet verwijst naar Pasen: het nieuwe leven dat juichend wordt begroet.

De hoop van Pasen

De rechterhelft geeft een beeld van het nieuwe Jeruzalem.

De verwachtingen van die nieuwe stad staan op de vier voeten:

- verrijzen uit de baar –opstanding–
- mannen en vrouwen samen bouwend –samenwerking–
- hulp onderweg –solidariteit–
- de ander het licht doen zien.